



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18140/2023
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., град ..., чији је пуномоћник Данијела Ђолић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., град ..., чији је пуномоћник Игор Златковић, адвокат из ..., ради утврђења права службености пролаза, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1323/23 од 06.04.2023. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1323/23 од 06.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1323/23 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1878/20 од 24.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да тужилац има право сталне службености пролаза делом кп.бр. .. уписане у лн.бр. .. КО ..., власништво туженог као полсужног добра, у мерама и границама које су ближе одређене у овом ставу изреке, а у корист кп.бр. .. уписане у лн.бр. .. КО ..., власништво тужиоца као повласног добра. Ставом другим изреке, утврђено је да је повучена тужба у делу захтева да се наложи туженом да успостави пређашње стање на кп.бр. .. и отклони извор опасности од воде која се слива из канала са дела сувласничке парцеле кп.бр. .. на начине ближе описане у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 163.744,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1323/23 од 06.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија регулисана је чланом 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), којим је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (став 1.). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. овог закона за изузетну дозвољеност ревизије будући да из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права, а тужени уз ревизију није доставио нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или сличној чињеничноправној ствари, па нема ни неуједначене судске праксе.

Код утврђења да тужилац као власник повласног добра несметано користи део парцеле туженог као послужног добра како би дошао да своје парцеле још од 1988. године, нижестепени судови су применом одредаба чланова 51. и 54. Закона о основама својинско-правних односа закључили да су се стекли услови за стицање права стварне службености пролаза одржајем од стране тужиоца. Како одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права у конкретном случају зависе од утврђеног чињеничног стања које се оспорава изјављеном ревизијом, а што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је следом наведеног одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права службености поднета је 30.09.2020. године и у њој је вредност предмета спора означена као непроцењива. Првостепени суд је утврдио вредност предмета спора од 15.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, а у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић